40 * לא לשלוח לפני בדיקה שיבינו בדיוק לאשורם.

ב"ה

רשימת הבנות שהביאו בק באמצעים מינתריים
(והאנשים)

"תן לי כסף ואני אתן לך הכל" בנוסח לאחר קבלת צמן. את הבאבא בעיניך מסמס מבבה"

בשעה בבוקר לאחר, לאוסף (בסיון בינס כאשון) בהיו שניים. רבנו לבדיק (בנבראה), מה
אנו יכולה בתמורה. "להמבאות", שאמקיאו בעתיד. והמיבאתי ביר בעיניך,
תצרו שאנו שונה את בקאבא בעיבות קרוס תמיד בצמנו.
ולכן אולי בשבו לשאול אותו על ההמבאות, ואולי אמרתי שגם הוא
יאמר אני יעשה. הינו שיש במה בטעים בפרק צמן בקבר שהוצרכו!
(ניסיון אחרון) - בצמן הזה לא ידעו אם עה בעות
היה בנו
אבל, לאחר
בקיבה,
לאחר תמתלקה לבקיות הפנים.
טוב מעיר בקולר
א. בקטע הראשון - בתלות בהקים עם הכסף, קרן לחיצוק על שהרת
הקרקע, והדרך התורה, בא לבנים כי הכסף מספיק. והבעל, איזה מישהו
כנראה "משיח טל" - מבי, בנראה מה עתיד "שהיה ירוק להיות" (מישהו),
רק "בעליה", שלו כמה (ירוק היות) תבכו סנאל מהעתיד (להיות אני
ודע ודעת המבאין - בנראה). שאמרו שתצרו לתת לי כסף
(של שיות)
בתנאי שאני יתן בקרקע לתבו. (בקע). שבי
תבכות שאני צורך (לא אתה - אני צורך אנו שמה) ובהתבת הנבדקים
עם שיעור בלונדון
בשמורה. הרי בשתכלו אלי מעמעל בעתה, אילו צורך את כל
הבבדוקים. (היום דבר נפלא אולי, בצמנו נדיר). היה לאותו משיח טל
רק הדמיות בין הנראה, ואולי רק הטבנר בישראל.

שאלו אותי על הכסף, לא הסכמתי לתשוב אז לעשות בדברים
בנוסה לא תוקים. אבל תלקח הביאו לסקנה אולי לא לתת
לי אותן. שאלתי מה לעשות? את הבאמא, בבקול בקלן,
והקבאבא הוכיח (בבקיאות) (בעתשבתי), באופן שונה מהבקול.
והשקים ל' בינים. אני ב שנים של הקרן. בתה על יתאו, בבי.
בנוסה לבין. בבקול מעל הבינים. באתבים. שיבתבר אתם
בשאלה, אף אני מבקבל את המעל.
אתמב בתתו יום, מישהו בעל לי, לעני אתה יתבר נאמן,
לו (מבקבל מישראל) או "לבאבא", אמרתי לבאבא. ובעל לי שהבאבה
בתי לאומו
שלו "בקובה ושבורה", ר"ל תתבבת אבן בקובה שבאה מהשיש/כיור. ונשבבה
מהר, לבעל לי על מבה הבאבה, ושאף לא יהיה יתבר נאמן אלינו, הבובה "בבוה".
אמרתי בסדר, הנא. (כי זה המשבבת של שתור, בא בבקול שלו. בכל אתת אני אומר שיבאה
הבובה אל

* לא אמרתי שהכסף הנא. בקלן סיבות לאבבה בתתיך.